

3. ЗА РОМСКИТЕ ОРГАНИЗАЦИИ СЛЕД 10.XI.1989 г.

Промяната на обществената (политическа, икономическа и духовна) действителност у нас на и след 10 ноември 1989 година създаде коренно нови възможности за организиран обществено-политически и културно-просветен живот сред нашите роми.

Още в края на 1989 г. и началото на 1990 г. вече бяха налице редица опити, особено в столицата, за създаване на нови ромски организации с местни, регионални и национални претенции. Може с увереност да се твърди, че още в тези първи опити се очертаха **три линии на поведение**, които трябваше и все още трябва да реализират новите ромски организации, макар и това невинаги да се осъзнаваше и признаваше от лидерското тяло на тези организации.

Промяната на и веднага след 10 ноември 1989 г. изигра някаква шокова роля в живота на циганското население у нас. Сякаш пробудени за нов обществено-политически и културно-просветен живот, сред ромските лидери се появи бурно и страстно желание да създадат веднага и мащабно единна и всеобща организация, валидна за всички роми в страната. В същото време обаче отделните лидерски групировки трябваше да изразяват различни социални интереси на ромското население, различни традиции на поведение и изява, поради което всяка от тях се стремеше да подчини създаваните организации на различни етно-социални платформи. При така създалото се екстремно положение напълно естествено се формираха и “сблъскаха” две основни линии на поведение, две платформи за реализация, между които съвсем бързо и относително властно се формира и трета линия на поведение, която обаче само външно изглежда своеобразен балансър между първите две линии.

Почти едновременно в столицата бяха създадени две ромски организации. **Лидери от кв. “Факултета”** (община “Красна поляна”) и от кв. “Филиповци” (община “Люлин”) сформираха ромска организация за защита и развитие на де-